30.12.70 De Europæiske Fællesskabers Tidende Nr. L 284/59

RÅDETS AFGØRELSE

af 16. december 1970

om den ordning, der med hensyn til eksportgarantier og eksportfinansiering gælder for visse underleverancer fra andre medlemsstater eller fra lande, der ikke er medlem af De europæiske Fællesskaber.

(70/552/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 113,

under henvisning til Rådets afgørelse af 27. september 1960[1]) om nedsættelse af en arbejdsgruppe til samordning af politikken med hensyn til kreditforsikringer, garantier og finanskreditter,

under henvisning til den af Rådet på mødet 14. maj 1962 godkendte første beretning fra arbejdsgruppen til samordning af politikken med hensyn til kreditforsikringer, garantier og finanskreditter,

under henvisning til de af Rådet vedtagne principper i henhold til hvilke underleverancer fra andre medlemsstater eller fra lande, der ikke er medlem af De europæiske Fællesskaber, automatisk omfattes af den dækning, der vil kunne ydes hovedleverandøren,

under henvisning til forslag fra Kommissionen, og

ud fra følgende betragtninger:

Efter overgangsperiodens udløb skal den fælles handelspolitik udformes efter ensartede principper for så vidt angår eksportpolitikken; denne beslutning anvendes derfor kun på forholdet til tredjelande;

der bør fastlægges betingelser og retningslinier for anvendelsen af de nævnte principper,

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Bestemmelserne i bilaget til denne afgørelse fastsætter de nærmere regler for den ordning, der anvendes i de enkelte medlemsstater, og efter hvilken underleverancer fra andre medlemsstater eller fra lande, der ikke er medlem af De europæiske Fællesskaber, automatisk omfattes af den dækning, der kan ydes hovedleverandøren.

Artikel 2

Disse bestemmelser gælder for de i bilaget angivne underleverancer i forbindelse med eksportforretninger, der er afsluttet på grundlag af garanterede private kreditter.

For så vidt angår afdeling I, II og IV, gælder bestemmelserne endvidere tilsvarende for underleverancer til eksportforretninger, der er afsluttet på grundlag af kreditter, der indebærer en hvilken som helst form for finansieringsbistand fra en medlemsstat.

Artikel 3

Denne afgørelse træder i kraft 1. januar 1971.

Udfærdiget i Bruxelles, den 16. december 1970.

På Rådets vegne
H. LEUSSINK
Formand

[1]) EFT nr. 66 af 27.10.1960, s. 1339/60

BILAG

Regler for den ordning, efter hvilken underleverancer fra en anden medlemsstat eller et land, som ikke er medlem af De europæiske Fællesskaber, automatisk omfattes af den dækning, der kan ydes hovedleverandøren.

AFDELING I – DEFINITION AF BEGREBET UNDERLEVERANCE

En underleverance foreligger, når en virksomhed, i det følgende kaldet »hovedleverandøren«, afslutter en kontrakt med en anden virksomhed, i det følgende benævnt »underleverandøren«, i henhold til hvilken underleverandøren til opfyldelse af en anden kontrakt mellem hovedleverandøren og en tredje virksomhed, i det følgende benævnt »køberen«, skal levere varer eller præstere ydelser, som hovedleverandøren skal lade indgå i én eller flere totalleverancer, for hvilke køberen har afgivet ordre; der gås herved ud fra følgende:

a) *i juridisk henseende*

Underleverandøren er ikke medunderskriver af den mellem hovedleverandøren og køberen afsluttede forretning

og

hovedleverandøren er alene ansvarlig over for køberen for forretningens gennemførelse og bærer enhver risiko, der kan dækkes overfor denne,

b) *i teknisk og økonomisk henseende*

Underleverandørens leverancer omfatter varer (bortset fra råstoffer og halvfabrikata) og/eller ydelser, der for køberen i teknisk og økonomisk henseende udgør en nødvendig del af hovedleverandørens leverancer.

AFDELING II – AUTOMATISK OMFATTEDE UNDERLEVERANCER

1. I det omfang underleverancer udelukkende hidrører fra en eller flere medlemsstater, omfattes disse automatisk af den dækning, der ydes hovedleverandøren, når de samlede underleverancer højst udgør følgende procentdel eller beløb:

   - 40 % ved kontrakter lydende på mindre end 7.500.000 regningsenheder;
   - 3 millioner regningsenheder ved kontrakter lydende på mellem 7.500.000 og 10 millioner regningsenheder;
   - 30 % ved kontrakter lydende på mere end 10 millioner regningsenheder

   Skulle imidlertid hovedleverandørens kreditforsikrer ikke være i stand til ved en forretning, som indebærer særlig alvorlige risici, at overtage dækningen af hele forretningen, indledes en forhandling mellem de interesserede kreditforsikrere med henblik på at løse problemet ved forsikring i fællesskab eller om muligt ved genforsikring.

2. Ved eksportforretninger, der foruden underleverancer fra medlemsstater også omfatter underleverancer fra lande, der ikke er medlem af De europæiske Fællesskaber, omfattes underleverancer fra medlemsstater automatisk af hovedleverandørens dækning, såfremt totalbeløbet for underleverancerne fra alle lande ikke overstiger de under hensyn til kontraktsummens størrelse i stk. 1 fastsatte procentsatser eller maksimalbeløb.

3. Den udenlandske oprindelse af underleverancer, der efter de foranstående bestemmelser omfattes af dækningen, må på gensidig basis ikke føre til forskelsbehandling ved finansieringen af disse underleverancer.

AFDELING III – GENSIDIG UNDERRETNING

1. Om enkeltforretninger gives indenfor rammerne af arbejdsgruppen til koordinering af politikken med hensyn til kreditforsikringer, garantier og finanskreditter en efterfølgende underretning, såfremt mere end 30 % af forretningen falder på underleverancer fra ikke–medlemsstater, samt i tilfælde af flere underleverancer fra forskellige lande (medlemsstater og ikke–medlemsstater), når deres samlede beløb overstiger 30 %.

   En sådan underretning skal dog kun gives om enkeltforretninger, hvis kontraktsum overstiger 500.000 regningsenheder, og for hvilke kredittens løbetid er mere end tre år.

   I denne forbindelse gælder følgende:
   - Sådanne enkeltforretninger antages kun at forekomme undtagelsesvis;
   - de vanskeligheder, der måtte opstå i forbindelse med de enkeltforretninger, der er angivet inden for rammerne af den efterfølgende underretning, kan til enhver tid behandles i arbejdsgruppen til koordinering af politikken med hensyn til kreditforsikringer, garantier og finanskreditter;

- Kommissionen og medlemsstaterne kan, i tilfælde hvor erfaringerne med hensyn til fremgangsmåden med efterfølgende underretning viser sig at være utilstrækkelig, anmode om, at der søges veje og midler til afhjælpning af en sådan utilstrækkelighed.

2. Har en medlemsstat til hensigt på gensidig basis at afslutte en overenskomst med et ikke-medlemsland om at lade underleverancer være omfattet af hovedleverandørens dækning, giver den pågældende medlemsstat forud underretning herom, efterfulgt af en forhandling i arbejdsgruppen til koordinering af politikken med hensyn til kreditforsikringer, garantier og finanskreditter. Procentsatsen for de underleverancer, der automatisk kan omfattes, må – medmindre Rådet træffer anden beslutning – ikke overstige 30%, uafhængig af, om der alene er tale om underleverancer fra det ikke-medlemsland, med hvilket overenskomsten blev indgået, eller om underleverancer fra andre lande medregnes.

AFDELING IV – BEREGNINGSGRUNDLAG

De nævnte procentsatser og beløb beregnes efter følgende regler:

- omkostninger ved udførslen, d.v.s. transport- og forsikringsomkostninger, medregnes i det kontraktbeløb, som danner grundlag for beregningen af procentsatser eller beløb;

- de samlede finansieringsomkostninger medregnes ikke i kontraktbeløbet, uanset om de specificeres eller ikke;

- den del af de lokale omkostninger, der følger med ved leverancen, og som ikke kan hjemtages, bliver normalt ikke fradraget kontraktbeløbet, dog bliver, når denne del efter fradrag af finansieringsomkostninger overstiger 15 % af kontraktbeløbet, det overskydende beløb trukket fra.